

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffet. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eedlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijs Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vroeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Gezaart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De overstoverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzi. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

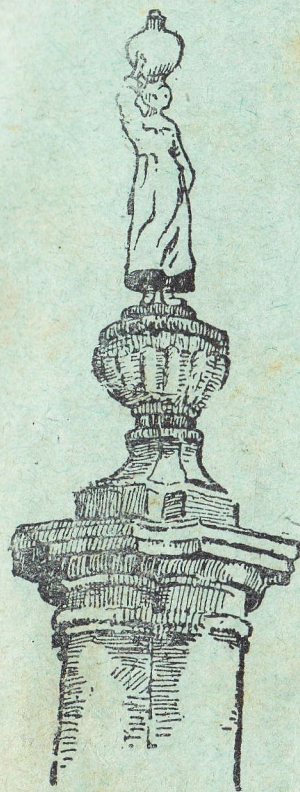
Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

— PRIJS 60 CENTIEM —

Nr. 225

A. HANS

Het Dolend Melkmeisje

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

— Prijs 60 centiem —

HET DOLEND MELKMEISJE.**I.**

Tiene Looike kwam elken dag uit den polder naar Antwerpen, dat toen nog maar een kleine stad was want 't is al lang geleden. En Tiene bracht melk. Eerst had ze de kruik op het hoofd gedragen, maar later had ze een net karretje met twee honden bespannen. En nog later werden de honden vervangen door een paardje.

In den polder vertelde men het, dat Tiene veel geld verdiende, meer dan andere melkboerinnen. En dat moest wel waar zijn. Want niet alleen had ze een karretje met een paardje, maar ze vergrootte ook haar hoeve.

Ze woonde er met een meid. Ze werkten samen hard. Alleen nu en dan kwam er een man, om den zwaarsten arbeid op het veld te doen.

Tiene Looike ontving geen familie of kennissen. Ze leefde alleen.

Ze was nog jong. Men noemde haar in de stad het „melkmeisje”.

Er was hier en daar wel een boerenzoon die met Tiene wilde trouwen, maar ze wees hen allen af.

Men hield niet van Tiene in den polder. En men praatte over haar te Eekeren en Lillo, en zelfs te Stabroek. De menschen dachten dat ze door tooverij zoo voorspoedig was. Veel anderen verkochten ook melk in de stad, maar **maakten** niet zulke winsten als Tiene.

Eindelijk begreep men het. Tiene mengde water in de melk. En men wist te vertellen, dat ze dikwijls klanten verloor, maar dan andere won, elders in de stad. Ze was verbazend slim.

De schoutsknechten of politieagenten van dien tijd loerden dikwijls op Tiene en onderzochten de melk. Maar 't was of ze het rook, dat dit gebeuren zou. Want als men ze aanhield, had Tiene Looike altijd goede melk in haar kruiken en de schoutsknechten konden haar niets doen.

En nu en dan verkocht Tiene waarlijk goede melk en zoo verschalkte ze veel klanten, want als de menschen meenden, dat ze bij een eerlijke boerin kochten, begon het melkmeisje weer te knoeien.

In een strengen winter, toen de Noord-Oosterwind ongenadig over de polders gierde, deed Tie-

ne bij haar terugtocht uit de stad een zware verkoudheid op. Ze voelde zich 's anderendaags onwel. Toch zou ze niet laten naar Antwerpen te rijden. Ze wilde altijd maar geld verdienen. En ze vertrouwde het werk aan haar meid niet toe.

Toen ze tegen den middag op de hoeve terugkeerde, voelde ze zich erg ziek. Ze kon op haar beenen niet meer staan. Ze moest naar bed. Tiene kreeg felle koorts.

— Laat ik om den dokter gaan! vroeg de meid.

— Neen, neen, verbood Tiene. Ik word zoo wel beter.

Ze was te gierig om een geneesheer te betalen. In den nacht droomde ze akelig. Ze lag te roepen. En als de meid dan bij haar kwam en vroeg wat ze voor Tiene kon doen, kreeg ze geen antwoord.

— Morgen loop ik om den dokter, besloot de meid.

's Ochtends lag Tiene bewusteloos van de koorts. En de dokter verscheen. Hij schudde gewichtig zijn hoofd.

— Niet goed, zei hij, neen, neen, niet goed.

— Is de bazin gevaarlijk ziek? vroeg de meid.

— Gevaarlijk ziek, o, ja, ja, gevaarlijk ziek.

De dokter liet bij Tiene wat bloed uit den arm vloeien. En hij bereidde een drank. De meid moest hem helpen om Tiene er eenige druppels van in den mond te gieten.

— Zal de bazin sterven? vroeg de meid.

— Ik weet het nog niet, o, neen, neen, ik weet het nog niet.

— Zal ik om den pastoor gaan?

— Ga om den pastoor. O, ja, ja, ga om den pastoor!

— Dus is het erg gesteld met de bazin.

— Erg gesteld. o, ja, ja, het is erg gesteld.

De dokter ging heen. En de meid riep den werkmán en vroeg hem den pastoor van Eekeren te halen.

Wat later keek Tiene de meid aan.

— Ik ben zoo bang! kreunde ze.

— Maar ge zult genezen, bemoedigde haar de meid.

— Ik ben zoo bang... Half water, half melk..

— Ha, dacht de meid. de bazin dubt er over dat ze hare melk voor de stad zoo vervalscht heeft.

De pastoor kwam. Maar Tiene was weer bewusteloos.

's Avonds keerde de dokter nog eens terug.

— Is er wat beterschap? vroeg de meid.

— Geen beterschap, o, neen, neen, geen beterschap!

— Is de bazin nog erger, dokter?

— Ja, erger, o, ja, ja, erger.

Weer moest de dienstbode hem helpen om wat van 't drankje tusschen de lippen van haar meesteres te gieten.

— Zal de bazin sterven? vroeg de meid.

— Ja, sterven, o, ja, ja, zij zal sterven.

En nogmaals schudde de dokter het grijze hoofd.

Hij vertrok door den donkeren wilden avond.

De meid voelde zich zoo eenzaam op de hoeve. Ze liep naar het huisje van den werkmán en vroeg of deze met haar kwam waken.

Samen zaten ze dan in de keuken bij het laaiende turfvuur in den wijden haard. De wind loeide om het huis.

Mannen stapten voorbij. Ze gingen de wacht houden op den Scheldedijk, die het van de golven zwaar te verduren had.

— Boos weer, zei de werkmán. Het water staat zeer hoog. Ge moet niet schrikken als ge de klok hoort luiden om meer menschen op te roepen, die den dijk moeten versterken. In zulk een nacht verzonk Bath. Het was een straf voor den hoogmoed van de menschen daar, die niets anders meer deden dan feestvieren en de armen elders bespotten.

Maar de meid luisterde niet veel naar den werkmán. Ze hoorde haar meesteres kreunen. En dikwijls stond ze voor de bedstede. Maar ze kon geen hulp bieden.

Dan zette ze zich weer bij den haard te bidden.

— Half melk, half water! gilde Tiene eensklaps.

Nu schrok de werkmán ook. En dan zei hij:

— De bazin is nog met haar melkverkoop bezig. Ze was toch te dol achter 't geld.

— 't Is dat niet, fluisterde de meid.

— Wat dan?

— Ze is angstig omdat ze zoo dikwijls de melk voor de stad vervalscht heeft.

— Dat zeiden de menschen.

— En 't is zoo, Frans! O, ik heb het dikwijls gezien, dat ze water uit den put haalde en ook wel uit de sloot.

— En dat water verkocht ze als melk?

— Ja, natuurlijk!

— Het is schandelijk bedrog.

— Zoo heeft ze veel geld verdiend.

— Ik noem dat geld stelen, hernoemde Frans. De menschen in de stad betaalden voor melk en ze kregen water.

— 't Is al gebeurd uit gierigheid.

— En wat heeft ze nu? Wat is de bazin met haar rijkdom? Ze ligt daar te kermen.

— Ze durft niet sterven.

— Ze voelt het kwaad, dat ze bedreef. Geldzucht heeft nooit iemand gelukkig gemaakt.

— Hoor den wind eens!

Soms schudde het gansche huis. En de storm builde, floot, gilte en maakte vervaarlijk lawaai.

— Half melk, half water! kreet Tiene weer.

De meid ging naar de bedstede.

— Bazin, kan ik voor u iets doen? vroeg ze.

— Half melk, half water...

— Hebt ge berouw over het kwaad?

— Half melk, half water...

En 't was alles wat de stervende nog scheen te kunnen zeggen.

De meid legde Tiene een natten doek op 't gloeiend voorhoofd en een poosje was de zieke nu kalm.

Maar dan klonk het opnieuw, even angstig:

— Half melk, half water!

En Tiene woelde onrustig, sloeg met de armen, triapte de dekens weg.

Tot ze eensklaps stil werd en roerloos lag.

De meid zei weenend:

— Frans, ik geloof dat de bazin dood is.

De werkmans nam de kaars en lichtte bij.

— Ja, ze is gestorven, zei hij.

Ze maakten een kruis en baden.

— 't Is tegen den morgen, sprak Frans dan. Ik zal straks mijn vrouw roepen en dan kunt ge met haar de bazin afleggen.

Triestig zaten ze weer bij den haard. Na eenigen tijd werd er op de deur geklopt.

— Vlucht! klonk het. De dijk is door, het water komt.

Frans sprong op.

— Ik moet mijn vrouw en kinderen redden! riep hij uit. Ga mee!

— Maar de bazin!

— Zij is gestorven. Ge kunt voor haar nu niet blijven. Talm niet of 't is te laat en ge zoudt verdrinken!

De trouwe meid aarzelde nog, maar Frans nam haar bij den arm en sleurde ze mee. Ze hoorden een wild geruisch.

— Dat is het water! schreeuwde Frans. Kom, of 't is te laat.

—Maar de koeien...

— Menschen gaan voor dieren... Mijn vrouw en kinderen.

Samen snelden ze heen. De vrouw en kinderen waren reeds gewekt en kleedden zich haastig.

Frans nam wat geld. Hij ontbond zijn geit. En met zijn gezin, Tiene's meid en het dier vluchtte hij uit den polder. Ze bereikten nog juist bijtijds een binnendijk. Daarachter lag een andere polder. Maar de binnendijk kon het water tegenhouden. Boeren versterkten hem reeds. Nog geweldig woedde de storm. Allerlei vluchtelingen kwamen aangelopen, sommigen met hun vee. 't Was een gejammer en geschrei...

De laatsten moesten zich in een boot redden. Waar het een uur geleden nog land was, spoelden nu de golven, door de Schelde, die een gat in den dijk geslagen had, herwaarts gestuwd.

De geteisterden werden medelijdend in huis genomen.

Toen het dag was, verminderde de wind. Maar

de storm had groote verwoestingen aangericht. Door het wilde water waren hoeven ingestort.

Frans voer na den middag in een boot over het ondergelopen land. Zijn huisje stond er nog, zwaar beschadigd. Maar Tiene's hoeve was verdwenen. Nog eenige brokstukken van muren staken treurig boven de golven uit.

En de golven hadden ook het lijk meegevoerd. Later werd het terug gevonden in het riet, waar 't aangespoeld was.

II.

De burgers van Antwerpen vertelden een vreemde geschiedenis. Velen, die 's nachts niet konden slapen, door ziekte of zorgen, hadden een klagende stem op straat gehoord. 't Was of er iemand langs de huizen sloop en steeds maar kloeg: « Half water, half melk. Geen rust voor mij ».

En vooral in de buurt van de Koepoortstraat wist men van die geheimzinnigheid te spreken.

Die straat leidde naar de Koepoort, zoo genoemd omdat de Antwerpsche vleeschhousers hun vee langs daar naar de weiden dreven, wanneer ze het nog wat wilden opvetten, alvorens het te slachten. En door die poort kwamen ook de polderboeren met koeien of met boter, melk en

cieren de stad binnen. Hoe dikwijls was Tiene door die poort gestapt of gereden!

En hier nu hoorde men het best het gekerm in den nacht; maar ook verder in de stad was het verstaanbaar.

Velen bleven nu op om die stem te hooren. En ja, 't was zoo, ze vernamen het duidelijk « Half water, half melk. Voor mij geen rust ». De stoutmoedigsten keken op straat, doch zagen niemand. De bangsten staken het hoofd onder de dekens, om maar niets van dat akelig geluid op te vangen. De burgemeester, die ook al eens aan 't raam had gestaan, beval aan de nachtwakers goed op te letten om uit te visschen, wie aldus de rust stoorde. Maar de nachtwakers hoorden de stem, en zagen niemand. 't Was dus spokerij.

Er werd bijna over niets anders gesproken. Tot in de polders praatte men over het vreemde geval. Maar men had van de meid vernomen, dat Tiene tijdens haar ziekte ook gekreund had van « Half melk, half water ». En er werd eerst zachtjes, maar dan luidop beweerd, dat Tiene na den dood geen rust vond doch uit straf door de stad moest dolen om aan de burgers haar bedrog te bekennen.

En al gauw was dit verhaal eveneens in de stad bekend. Men sprak er over „het spokend melkmeisje”.

Maar de menschen vonden het vervelend, dat

die bedriegster hun slaap zoo stoorde. En veel kinderen durfden niet meer alleen naar bed. In de buurt van de Koepoort verhuisden er zelfs menschen.

Toen zei een oude man, die heel veel in oude boeken las, dat men wel een eind kon maken aan dat gespook. Men moest het melkmeisje vastzetten.

— Gij kunt gemakkelijk praten! riep een schoutsknecht. Om iemand vast te zetten, moet ge hem eerst bij de lurven kunnen pakken. En die melkmeid is nooit te zien. Ze doolt onzichtbaar rond.

— Luister, wat ik bedoel, hernam de oude man. Ge beeldt die Tiene af in steen met een melkkruik op het hoofd. Ge plaatst ze op een steenen paal, als een waarschuwing voor allen, die vervalschingen plegen. Want niet alleen melk wordt vervalscht. Er zijn er die ook knoeien met brood en waren. Als de melkmeid daar te pronk staat, is ze vastgezet. En 't zal gedaan zijn met het klagen en kermen en zuchten.

Die raad werd druk besproken. En de menschen zeiden dat die oude man wel gelijk kon hebben. Wie in zulke oude boeken las, deed wijsheid op.

Het was geen doen meer met dat nachtlawaai « Half melk, half water! » 't gonsde door 't hoofd

van hen, die den slaap zochten en niet konden vinden.

Men zamelde geld in en bracht dit bij een kunstig beeldhouwer.

— Maak een beeld van Tiene, vroeg men hem.

De beeldhouwer had tot de klanten van het melkmeisje behoord en kon zich goed haar ge-
laat voorstellen. Hij maakte haar beeld, met de
kruik op 't hoofd, zooals ze naar de stad kwam
vóór ze met haar bedrog veel geld verdiend had.

En Tiene werd op een steenen kolom gezet, te
midden van de Melkmarkt. En wonderlijk, toen
ze daar stond, was het gedaan met de spokerij.
Het bleef stil in den nacht. De menschen waren
tevreden.

Zeer lang heeft het melkmeisje daar gestaan.
Maar toen het verkeer te druk werd en ze het
belemmerde, heeft men ze overgebracht bij het
Steen. Want toen geloofde men niet meer aan
spokerij te Antwerpen.

EEN FLINKE KNAAP.

I.

Peter Berends woonde, al vrij lang geleden,
bij een kanaal, dat naar de Hollandsche stad Haar-
lem leidde. Zijn vader was er sluiswachter. Het
kanaal kwam van 't Haarlemmermeer, een zeer

wijde plas, maar die ge nu niet meer zouft vin-
den, want het is daar vruchtbaar land geworden.
Men heeft het uitgestrekte meer leeggpompt.

Zekeren dag moest Peter naar een kennis van
zijn vader, die vrij ver van de sluis woonde. De
knaap ging eerst langs het kanaal.

— Wat staat het water hoog! zei hij bij zich
zelf. Maar 't heeft ook weken lang geregend. Ge-
lukkig dat de dijken sterk zijn.

Zonder die dijken zou het water over het land
stroomen en op veel plaatsen zelfs tot boven de
daken van hoeven en huizen reiken.

Peter moest verder over een landweg, want de
oude Janssen, vaders vriend, woonde bij een
boschje.

De jongen werd er hartelijk ontvangen en hij
hoorde den grijsaard zoo gaarne vertellen.

Maar Janssen zond hem vroeger weg dan an-
ders.

— Ik hoor, dat de wind opsteekt. Er zit storm
in de lucht, zei de oude man. Het is tijd, dat ge
opstapt, hoe gaarne ik u nog wat zou houden.

't Was een goede raad. Want Peter had den
boschkant nog niet verlaten, toen de storm reeds
losbrak en door de boomen loeide.

Het werd wild weer. En vroeg viel de duister-
nis. Moeder zou reeds ongerust zijn.

De jongen wilde hard loopen, maar niet allee.

de modder, doch nu ook de storm, belemmerde hem.

Peter bereikte den kanaaloever. Nu herademde hij. Wel sloeg het water, dat zeer hoog stond, tot op den dijk, fel bewogen als het werd door den wind, maar toch gevoelde Peter zich hier veiliger dan in 't bosch, waar takken en zelfs heele boomen konden vallen.

Naar 't Westen was de hemel zwart, dreigende met geweldige regenvlagen, die niet lang meer zouden uitbliven.

Het hoofd en 't bovenlijf voorover, stapte Peter voort, worstelend tegen den wind, die over de vlakke gierde en hem zijdelings aanviel... De stooten waren hevig, ja, zoo geweldig dra, dat de jongen van den dijk klauterde en 't smalle pad aan de landzijde volgde. Hier ook voelde hij wel de kracht van den storm, maar nu bestond er toch geen gevaar, dat hij in 't kanaal zou tuimelen. Een schoolmakker was zoo verdronken, niet ver van de sluis en vader Berends had het lijk van den armen knaap tegen de schutdeuren gevonden.

Eensklaps trappelde Peter door water. Was het een plas? Maar neen, hij voelde het water tegen zijn beenen stroomen. Vanwaar kon het komen?

Peter, aan de dijken gewoon en alles wat er mee in verband stond, kreeg een vermoeden. Hij bleef staan en boog zich, en nog meer ontstelde hij, want het water vloeide uit den dijk, waarin

een klein opening, een soort van goot, geboord was.

Peter wist, dat ratten of mollen wel gangen groeven in de aarde en dat het water die gangen verbreedden en verlengen kon... En dan! Zoo ontstonden rampen.

Zulk een gang werd een uitholling, dra een groot gat, waar de vloed met geraas doorheenbulderde... Er kwam een breuk in den dijk, welke nog meer afbrokkelde, zoodat een bres ontstond, de poort van den wilden stroom. En vooral nu met dezen hoogen waterstand zou een overstrooming vreeselijke gevolgen hebben... De gansche polder werd dan een prooi van den vloed... Hoeven zouden instorten, en dan het dorp ginds aan 't ander einde, het kon evenmin stand houden. Menschen en vee moesten verdrinken, want wie zou redding brengen in zulk een storm... Het land voor vele jaren waardeloos... het graan en het vlas en het hooi en andere vruchten in de schuren, alles bedorven, alles verloren!

Dit alles schoot Peter door het hoofd. Hij kon misschien een ramp voorkomen. En de zoon van den sluiswachter knielde neer en hij duwde zijn muts in het gat, waaruit verraderlijk een nog donkere streep water vloeide... en achter zijn muts legde Peter aarde.

— Help! schreeuwde hij en de wind voerde zijn stem mee.

Ó! kon men zijn angstkreet hooren!

Hij stopte de aarde stevig vast. Kon hij nu maar hulp krijgen. Het eerste huis stond toch nog een eind van hier. En Peter voelde, dat de aarde, welke hij in 't gat geduwd had, dadelijk vochtig werd. Ze zou als vloeibaar slijk wegglijden.

Peter stopte er meer bij...

O, hulp moest er zijn! De dijk was in gevaar... En gevaar ook voor den polder, voor de menschen die er woonden, voor het vee...

Met aarde kon hij niet werken. Dadelijk boorde het water er door. Had hij maar een spade gehad, om een dammetje op te werpen. En dan nog... water heeft zulk een macht. En de storm joeg het in 't kanaal op, hoog tegen den dijk.

De klok zou moeten geluid worden om dijkwerkers en boeren op te roepen. Peter vulde de opening weer met aarde. En nu drukte hij er nog de handen op...

Een kind moest met zijn zwakke handen een heelen polder voor ondergang behoeden.

Maar hoe lang zou Peter het uithouden? Het water kreeg meer kracht, vlug stopte de jongen telkens nieuwe aarde in de uitholling.

't Was of hij met den storm vocht. Hij mocht het niet opgeven. In enkele oogenblikken kon dit gat een bres worden en dan zou redding onmogelijk zijn. Dan werd hij zelf door den woesten vloed meegesleurd, en moest hij verdrinken!

— O, God, help me! smeekte hij weer.

Heldhaftig streed hij hier, de zoon van den sluiswachter.

Zijn stem werd met den wind meegevoerd. Maar niemand hoorde zijn angstgeschrei.

Hij kreeg zulk een bang gevoel.

— Help! riep hij in zijn machteloosheid.

Misschien waren er nog menschen in de buurt.

Maar de weg langs het kanaal diende vooral voor de scheepsjagers met hun paarden. En de vaartuigen bleven nu met den storm liggen.

En wie van de hoeven niet dringend noodzakelijk buiten moest zijn, verliet in dit wild weer zijn woning niet.

— Help, help! schreeuwde Peter toch.

Maar luider gierde de wind.

Peter dacht aan zijn ouders. O, moest vader het weten, dat hij hier zoo wanhopig op zijn knieën zat, de twee handen thans tegen de aarde in het gat gedrukt!

— O, God, help me! bad Peter.

Peter werd moe, door zoo in knielende houding te blijven en legde zich voorover tegen de helling van den dijk in de slijkerige aarde, als wilde hij met heel zijn lichaam den vloed tegenhouden.

't Begon te regenen, de wind joeg om hem heen, bolde zijn bloeze op, deed hem rillen. Maar vaster nog sloten de handen de poort van verwoesting en dood.

Weldra lag Peter schier geheel in de modder, zijn arm werd lam... en 't was niet de koude maar de angst, die hem deed sidderen, de angst dat zijn krachten zouden falen. En nog geen helpers!

— Vader, vader! riep het arme kind..., maar zijn vader kon hem niet hooren en toch riep de zoon om den man, in wien hij het meest vertrouwden stelde.

— Vader, help... de dijk zal doorbreken! gilde hij weer.

't Stortregende en Peter werd als doorweekt. Soms sneed de wind zijn adem af of geeselde hem in 't gezicht.

— Vader! riep Peter toch nog.

't Water stroomde van den dijk, maar daarvoor was de knaap niet bang.

De echte vijand was het water, dat die opening wilde verwijderen.

Nu kon Peter het nog tegenhouden, maar moest hij zijn hand verwijderen, dan zou het vlietje een stroom worden, weldra een klaterende waterval.

Peter werd zoo wonderlijk in zijn hoofd, 't was of iemand op zijn schedel sloeg, terwijl een ander in zijn ooren scheen te toeten... Hij hoorde wonderlijke geluiden.

Zou hij maar niet opstaan en naar huis snellen en gauw met vader en moeder vluchten?

— Neen, neen, blijven! schreeuwde de knaap, als zag hij een man, die hem dien raad gaf.

En hij bleef. Hij zou tot het laatste zijn plicht doen.

II.

Berends, de sluiswachter, had ook den storm zien aankomen en tot zijn vrouw gezegd:

— De zon heeft ons te veel beloofd. Ze verdwijnt achter de wolken. Een booze bui nadert uit zee... Er zal wat los komen!

— Als Peter maar vroeg genoeg thuis is, zei moeder toen. Hij blijft dikwijls zoo lang naar Janssen luisteren.

De storm kwam vóór Peter.

Berends trachtte zijn vrouw gerust te stellen

— Janssen heeft den storm zien aankomen en Peter ginder gehouden, Hij blijft er wel eens meer sprak hij.

— Wisten we het maar zeker!

— En dan nog, gesteld, dat Peter naar huis komt, dan moeten we ons nog niet bang maken.

— Maar zulk een weer! Hoor den wind eens

— Ja, 't stormt. Peter is echter geen mannetje van zout of suiker. Bij wild weer heeft hij me zoo dikwijls geholpen aan de sluis. Hij is niet bang van regen of wind en zal wel veilig thuis komen.

— Maar dan had hij hier al moeten zijn, zoo lang zou Janssen hem niet houden. Hij is veel te voorzichtig.

— Ik ben zeker, dat Peter er overnacht. Hij vindt het een buitenkansje een heelen avond naar de vertellingen te mogen luisteren. Wees gerust, vrouw, Peter zit er rustig bij 't vuur en morgen ochtend komt hij vroolijk en gezond naar huis.

Berends ging nog eens buiten kijken. Ja, 't was geweldig weer. Het water klotste wild tegen de sluis. 't Was beter binnen.

En moeder wilde eindelijk ook gelooven, dat haar kind bij Janssen was gebleven. En dan, ouders, die bij de zee wonen, zijn niet zoo dadelijk bevreesd. Reeds vroeg worden kinderen gewoon aan stormen en leeren ze wind en regen trotseeren.

't Werd bedtijd. Vader sloot de deur.

Maar hij kon niet slapen... hij lag naar 't gebrulder van den wind te luisteren... En de moeder dacht weer aan Peter, al wilde ze haar man gelijk geven en meenen, dat de knaap bij Jansen gebleven was. Maar men kon niet weten! Had ze maar zekerheid!

Berends sprong plots uit zijn bed.

— Nu geloof, ik dat die drommelsche jongen daar toch nog is, sprak hij ontsteld. 't Is of ik hem vader hoorde zeggen. Zoo laat afkomen.

Snel opende hij de deur... Peter was er niet!

— Ik heb me vergist, hernam hij, de deur weer sluitend.

— Ik ben ook helder wakker, maar ik heb niets gehoord, zei de vrouw.

— Kom, kom, laten we niet zoo flauw zijn. Met zoo'n storm denkt men van alles te hooren. Peter ligt veilig en wel in een bedstede van Janssen's huisje. Hij slaapt als een roos.

Berends legde zich weer. Na eenige oogenblikken richtte hij zich nogmaals op en riep verbaasd uit:

— Ik hoor hem weder « vader » zeggen!

— En ik houd het niet uit van angst, zei zijn vrouw, half schreiend.

— Kort en goed, ik ga eens kijken... zelfs tot bij Janssen, als 't moet, besloot de man.

— O, ja, doe het! smeekte de vrouw. Ik zal ook opstaan!

— Blijf gij maar liggen.

— Ik kan niet slapen... Neen, ik sta op en wacht! Vertrek gauw... Ik heb het voorgevoelt, dat er iets gebeurd is.

Berends kleedde zich vlug en dan ontstak hij een lantaarn, waarvan de vlam door glas beschut was tegen elken windstoot. Weldra was de bezorgde vader in den regen en den wind. Ook hij verliet den kanaaldijk om het pad te volgen.

Peter's noodkreten konden onmogelijk tot in de woning doorgedrongen zijn. Daartoe was de afstand te ver en de wind blies juist in tegenovergestelde richting. En toch had de vader het hulp

geschreeuw van zijn zoon gehoord, gelijk het meer gebeurt tusschen menschen, die elkander innig beminnen, als een hunner in gevaar verkeert.

Berends stapte vlug door, de wind joeg hem vooruit.

En plots slaakte vader een gil en snel boog hij zich neer en riep: « Peter... mijn kind, mijn arm kind! »

— Vader, klonk het nog flauwtjes..., de dijk, mijn hand.

De sluiswachter lichtte bij... Zijn jongen lag half onder 't slijk... Een waterstroompje gutste over den knaap.

En toen begreep Berends alles. Hij zag immers de opening... hij begreep alles, omdat hij gehandeld zou hebben gelijk zijn zoon, als hij water uit den dijk had zien vloeien.

Peter's hand was van de vermoeienis weggegleeden, maar nog niet lang, want 't gat was nog smal.

De sluiswachter stopte het vast op met aarde, en dan wreef hij zijn zoon warm en Peter, die een sterke jongen was, kwam gauw tot bezinning terug.

— Vader, de dijk, de dijk! riep hij.

— Ja, jongen, ik heb het gezien... wat zijt ge flink... Gevoelt ge u nu beter?

— Ja, vader, gij zijt bij mij. O, het duurde zoo lang...

— Zoudt ge naar huis kunnen gaan? Ik moet hier blijven.

— O, ja, ik zal kunnen. Maar wil ik boer Krelis opkloppen?

— Neen, ga naar moeder, en zeg dat ze het geweer afschiet en de groote lantaarn aan de sluispaal hangt. Er zal volk komen, stuur de menschen naar hier... en gaat gij onmiddellijk naar bed. Voelt ge u sterk genoeg, jongen? .

— Ja, vader...

Berends' stem trilde.

— Zult ge het waarlijk kunnen, jongen? vroeg de vader.

— O, ja.

Berends kuste Peter.

— Flinke kerel! prees hij hem. Dus goed onthouden: het geweer afschieten en de lantaarn uithangen.

— Ik weet het immers, vader. Ik zal ook Gerrit opkloppen.

— Ja, en Toon, den jager... Stuur ze al vast naar hier. Zeg, dat ze zakken en spaden meebrengen. Ga nu, mijn brave jongen...

't Was of vader even snikte. En Peter ging heen. Hij perste het water uit zijn kleeren. Hij was moe, maar scheen nieuwe kracht te vinden.

Hij zette het soms op een loopen. Doch dat hield hij niet lang uit. De wind was te sterk.

Hij bereikte de sluis. Er was licht in de kamer. Peter trad binnen.

— O, mijn jongen! kreet vrouw Berends. Ge zijt daar toch. Hebt ge vader niet ontmoet?

— Ja, moeder... vader is aan het gat in den dijk.

— Een gat in den dijk! herhaalde vrouw Berends verschrikt.

In eenige woorden vertelde hij het gebeurde.

— O, mijn kind toch, mijn kind! zei moeder schreiend.

Maar Peter nam het geweer van boven de schouw. En moeder stak de groote lantaarn aan. Ze traden samen buiten. Peter schoot en moeder heesch de lantaarn op. De jongen ging de burenwekken: Gerrit, die een winkel hield en Toon, die paarden voor de schepen verhuurde. Haastig deelde Peter hun mee, dat er gevaar was aan den dijk. De mannen deden wat hun gevraagd werd. Peter schoot nog. Er kwamen al gauw boeren aan de sluis.

De dijk in gevaar! O, nu kwam er beweging en roering. Peter zei, waar de gevaarlijke plaats zich bevond, maar verzweege, wat hij zelf gedaan had.

't Was nu geen tijd om te praten, doch om te handelen.

En moeder gaf haar jongen droog ondergoed.

liet hem iets warm drinken en stopte hem onder de dekens.

Aan het gat wachtte Berends. Hij handelde als Peter. En hij dacht aan de heldhaftigheid van zijn kind, tranen drongen in zijn oogen en hij voelde hoe innig hij zijn zoon beminde.

Berends hoorde een schot. Er zou gauw hulp zijn.

Maar 't was hoognoodig, want 't water perste geweldig tegen de hand, 't gevaar klom. Berends hoorde stemmen.

— Hier, hier! schreeuwde hij. Vlug, jongens, vlug!

Kloeke polderboeren omringden den sluiswachter. Ze hadden schoppen meegebracht en dadelijk gingen ze aan 't werk om den dijk op de bedreigde plaats te versterken. Ze vulden zakken met aarde en maakten een dam.

En ginds aan den toren verschenen de noodseinen en er kwamen meer helpers, want 't ging om lijf en goed.

De mensch zegevierde, de polder bleef behouden, de dijk was versterkt en toen de nieuwe dag aanbrak werd hij geheel hersteld. En men hoorde wat Peter gedaan had.

Ieder had den mond vol over den jongen, die met zijn hand den polder had gered. Ieder wilde hem zien, maar de dokter joeg de menigte weg,

want de kleine held was ziek en moest met rust worden gelaten.

Peter genas en de gansche polder wilde den kleinen held vieren, maar vader Berends zei:

— Neen, niet noodig... ik weet, dat Peter genoeg beloond is... Hij heeft zijn plicht gedaan en daarom moet hij niet in de hoogte gestoken worden.

En Peter, al begreep hij dat misschien nog niet goed, had geen behoefte aan een bijzondere hulde, want hij voelde zich al gevleid, omdat zijn vader hem « een flinken jongen » genoemd had.

Dit oud verhaal wordt ginder nog gaarne verteld.

EEN GEVAARLIJKE KLIMPARTIJ.

door A. S. REULE.

Dicht bij de rotsige, diep ingesneden kust van Schotland, verheft zich in zee een slanke vuurtoren. Hij is op een rots gebouwd en weerstaat aan de hevigste stormen. Bij heldere zoowel als bewolkte lucht zendt hij zijn lichtstralen mijlen ver over de zee, en waarschuwt tegen de gevaarlijke nabijheid der klippen.

Het is een hooge, slanke toren, bekroond door een koepel, ook wel lantaarn genoemd, waarin de lampen branden. Deze koepel wordt omringd door een omloop, die ver buiten den toren uitspringt, door een stevig hek omringd.

Vandaar kunnen de wachters op zee uit zien.

Laat ons eens in gedachten een bezoek aan den toren brengen. Dat zal ons beter het volgend verhaal doen begripen.

Wij steken in een boot van wal en, daar de zee kalm is, bereiken wij na weinige minuten den toren. Eenige in de rots gehouwen treden vormen de aanlegplaats, die evenals het plat, waarop de toren staat, van een stevig ijzeren hek voorzien is. Laat ik u meteen zeggen, dat bij storm en hoogenvloed niets van dat alles te zien is, daar de schuimende golven den voet overdekken en dikwijls tot het midden van den toren slaan. Nu is het echter mooi weer, en droogvoets bereiken wij de stevige ijzeren deur, die toegang tot den toren verleent. Wij bestijgen eene wentelende trap, en komen een deur voorbij, die naar een ruimte leidt, welke tot bergplaats van brandstof dient en den kelder genoemd wordt. Hooger komen wij bij een deur en treden de gewone huiskamer der wachters binnen, die haar licht ontvangt door twee kleine, stevige vensters. Achter dit vertrek bevindt zich de slaapkamer en uit deze kamer brengt de trap ons verder naar boven in den koepel of lantaarn, van waaruit wij door een kleine, maar stevige deur op den omloop kunnen komen.

Genoeg, laat ons nu ons verhaal beginnen.

Frank Mattherson was wachter op den eenzamen toren en had tot hulp Bob, een gewezen

corlogsmatroos. Op de brandend heete kust van Afrika was hij door een zonnesteek getroffen, en toen afgekeurd. Bob was een stil man, altijd in zich zelven gekeerd, doch zijn niet te zware werkzaamheden kon hij best verrichten.

Frank Mattherson verliet nu en dan den toren om zijn vrouw te bezoeken. De gemeenschap met den wal werd onderhouden door een boot, die de wachters van het noodige voorzag. Steeds kwam dan Frank's zoon Willem mede, een stevige veertienjarige knaap. Hem werd door zijn moeder altijd opgedragen vader van een goeden voorraad nuttige en eetbare dingen te voorzien. En Willem bleef menigen nacht op den toren over, waar hij zelfs zijn eigen bed had. Ja, bij zwaren storm was hij zelfs wel in de noodzakelijkheid geweest drie en vier dagen op den vuurtoren door te brengen.

Eens, bij onstuimig weer, kwam Willem weer mee naar den toren.

— Ge moet hier vannacht blijven, Bok is ziek, zei vader. Ik zou hem willen met de boot meegenen naar het hospitaal, maar hij slaapt nu rustig. En 't is ruw weer. Als ik morgen sein, kom hem dan halen, vervolgde hij tot Davis, den roeier.

De boot vertrok. Willen keek eens naar Bob, die met gloeiend gelaat sliep.

De dag verliep, de storm stak meer en meer op en Bob werd steeds onrustiger. Tusschenbeide

kostte het Frank moeite den zieke in bed te houden.

Het begon reeds duister te worden en de stormwind gierde om den toren, toen Frank en zijn zoon, die in de huiskamer door de kleine venster over de ruwe zee tuurden elkander op een grooten driemaster wezen, die onder stormzeil blijkbaar snel naderde.

Frank en Willem hoorden plots hoe de deur van de slaapkamer werd dichtgeworpen.

Verschrikt keken vader en zoon elkander aan. Wat deed Bob?

Frank bonsde tegen de deur, doch zij ging niet open: de grendel was er van binnen voorgeschoven. Hier was goede raad duur. De lampen moesten aangestoken worden, en de eenige weg naar de lantaarn liep door de slaapkamer. En Bob luisterde niet, toen Frank hem gebood open te doen.

— Ga gauw de bijl uit den kelder halen, zeide Frank tot zijn zoon.

Willem spoedde zich weg, en toen hij terug kwam hoorde hij de stem van Bob op heeschen toon antwoorden:

— Ik schuif den grendel niet weg. Bob is dood en ik moet bij zijn lijk waken. Ik laat niemand binnen!

— 't Is of hij zinneloos is geworden, zei Frank.

Dadelijk begon hij nu de deur met de bijl te bewerken. Slag op slag dreunde door den toren.

toen eensklaps de deur der slaapkamer geopend werd, en Bob dreigend op den drempel verscheen. Zijne oogen gloeiden hem wild in het hoofd en hij zag er zoo vreemd en verschrikkelijk uit, dat Frank verschrikt de bijl liet zakken. Daar hief Bob een zwaren stoel op en trof Frank zóó aan het hoofd, dat hij bewusteloos nederviel.

Daarop greep Bob de bijl en wendde zich dreigend tot Willem, die vlug de huiskamer doorliep en de trap afholde. Maar Bob volgde hem op den voet, terwijl hij brulde als een wild dier.

Ja, de arme man was zinneloos geworden.

Waar moest de arme Willem heen? Eindelijk moest de dolle vlucht beneden toch eindigen en dan zou hij onvermijdelijk door den krankzinnige gedood worden. Zou hij de deur openen en naar buiten springen?

Hij wist, dat de rots bij storm overstroomd werd door de woedende golven, maar hij moest het wagen; licht kon hij zich aan het hek vasthouden.

Werkelijk sprong hij in den vloed. Hij hoorde nog den akeligen lach van den krankzinnige, die zijn vermeenden vijand in de golven zag verdwijnen. Bob wierp de deur weer dicht. En de arme Willem was de toegang tot den toren voor goed onmogelijk gemaakt!

Maar... het licht moest aangestoken worden! Een groot schip zeilde vol vertrouwen op het licht

van den toren zijn ondergang te gemoet. Wie weet, hoeveel arme menschen den morgen niet zouden beleven! Neen, hij moest het licht ontsteken en zijn vader helpen! Maar hoe?

Van beneden naar boven liep de bliksemaflaier. Willem klom er langs om zoo in den koepel te geraken. 't Was een zware taak. Soms vreesde hij, dat zijn krachten hem zouden begeven. Maar hij dacht aan het schip en aan vader en hij hield vol.

En waarlijk, hij bereikte langs den buitenkant den koepel. Dadelijk brandden de lampen. Het schip vond zijn weg, buiten de klippen. Willem daalde de trap af. Schuw keek hij in de slaapkamer. Vader lag bewusteloos, maar Bob was er niet. Willem schoof de grendel voor de deur en met azijn bracht hij vader bij. Frank was na eenigen tijd weer op de been en hoorde alles. Ontroerd kuste hij zijn jongen.

Samen gingen ze naar beneden. Bob lag bezwijmd bij de deur, en als een klein kind liet hij zich naar boven dragen. Den volgenden morgen seinde vader om de boot. Bob werd, in dekens gewikkeld, naar land gebracht. Willem bleef op den toren.

De ongelukkige Bob overleed weinige weken later in het hospitaal aan een hevige zenuwkoorts. En Willem werd in zijn plaats tot hulpwachter aangesteld. Dat was de belooning van zijn moedig gedrag op dien noodlottigen avond.

EINDE